

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 31 (79) • 30 octombrie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ne înălțăm sufletul peste cele lumești !

Ieromonahul Arsenie Boca

„Nici bogăția, nici sărăcia n-au calitatea de a osândi sau fericii pe planul veșniciei. Atitudinea sufletului față de ele este cea care determină veșnicia. Pot fi bogați care se mântuiesc și pot fi săraci care nu se mântuiesc sau se osândesc. Dincolo de cele văzute, poate în fondul lor, este Raiul și Iadul, două eternități paralele, cu o prăpastie de netrecut între ele.”

Învățăm din pilde

Viața din iad și viața din rai

Un creștin se tot ruga lui Dumnezeu să-i descopere viața din rai și pe cea din iad. Într-un vis, Dumnezeu îl duce într-o cameră unde erau prezente multe persoane înfometate. În mijlocul acestei încăperi se afla o masă pe care era așezat un vas mare cu mâncare. Persoanele de aici aveau fiecare în mână o lingură cu o coadă foarte lungă, astfel încât fiecare să poată ajunge cu ușurință la vasul cu mâncare. Problema era că din cauza cozii foarte lungi, se aflau în imposibilitatea de a se hrăni.

Nu puteau duce lingura la gură. Acesta era iadul. Hrană era din belșug, însă oamenii se aflau într-o continuă suferință, căci nu se puteau hrăni.

După ce s-a întristat de cele văzute, a fost dus într-o altă cameră. Aici oamenii aveau parte de aceeași masă, de același vas cu mâncare și de aceeași linguri. Însă toți de aici erau bine hrăniți. Cum reușeau aceștia să se hrănească? Fiecare persoană o hrănea pe cea din fata ei. Așa a înțeles cât de minunată este viețuirea din rai, unde nimeni nu mai trăiește pentru sine.

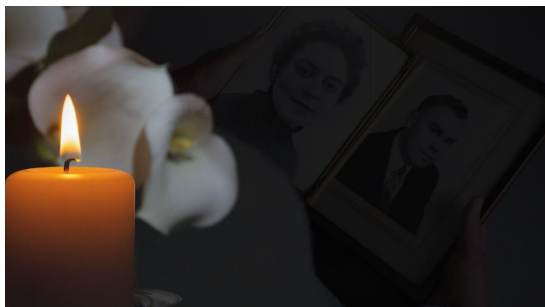
Duminica a 22-a după Rusalii

Bogat, sărac, esențială e starea duhovnicească a fiecăruia

Arhim. Nicodim Petre

Pericopa de astăzi ni-l prezintă pe un bogat nemilosiv, care pot fi eu sau tu, și un sărac al cărui nume este Lazăr și care și acesta poate fi unul dintre noi. Parabola, dacă ne îndreptăm atenția spre bogatul nepăsător, este una din care învățăm cum să nu fim și cum să nu facem. Apropiindu-ne cu ochii minții și cu sufletul de Lazăr, învățăm cum să nu judecăm pe cei de aproape ai noștri care nu au milă de noi atunci când suntem în suferință, trupească sau morală, și cum să avem răbdare până la capăt atunci când suntem disprețuiți sau umiliți.

Ne sunt prezentate două tablouri. Unul ne arată ce se petrece în **casa bogatului**: oameni îmbrăcați în haine scumpe, „veselindu-se în toate zilele în chip strălucit”. Celălalt ni-l înfățișează pe Lazăr la **poarta casei bogatului** zăcând plin de bube, înconjurat de câini care-i ling rănilor, dorindu-și să aibă firimiturile de la masa celor din casă. Cei doi, bogatul și săracul, nu au fost judecați după faptele lor, bune sau rele, ci după **starea lor duhovnicească**. Evanghelia nu ne spune despre bogat că ar fi făcut păcate și nici despre Lazăr că ar fi făcut fapte bune. Judecata a fost făcută în funcție de cum s-au raportat ei la celălalt și la Dumnezeu. A avea bunăstare materială nu este un păcat dacă prosperitatea a fost câștigată prin muncă cinstită, dacă omul bogat mulțumește lui Dumnezeu pentru cele primite lucrând și dacă din prisosul lui dăruiește și celor care sunt în lipsă. Bogatul nemilosiv n-a mulțumit și n-a oferit. Legile lumești nu ne pot acuza de faptul că nu oferim din ceea ce ne prisosește. Nimeni nu știe ce am și ce nu am de dat. Doar eu și Dumnezeu știm. Cine poate aprecia ce am în surplus și de ce mă pot lipsi? Doar Dumnezeu și conștiința mea. Acestea sunt instanțele care mă pot judeca. Omul harnic și atent la ce se petrece în jurul lui poate face mult bine, cu puțin efort și cu nițică organizare.

Ne învață Sfinții Părinți

Mare folos aduc celor adormiți slujbele care se fac pentru ei în biserici

Unii oameni adeseori au murit pe neașteptate de parte de casă: pe mare, în munți neumblați, în prăpăstii, în crăpăturile pământului, de ciumă, de foamete, în războaie, de foc, de ger și de alte felurite morți. Și se poate că, din pricina sărăciei și a lipsei, n-au avut parte să li se facă slujba și pomenirea rânduită. Pentru aceea dumnezeieștii Părinți, mânați de dragostea de oameni și fiind învățați de Sfinții Apostoli, au hotărât ca întreaga Biserică să facă pomenire de obște pentru toți aceștia, ca și ei, la rândul lor, fiindcă n-au avut parte de slujbele cele rânduite, din pricina unei întâmplări oarecare, să fie cuprinși în pomenirea obștească de acum.

Sfinții Părinți arată că slujbele făcute pentru ei aduc acestora mare folos. Aceasta este cea dintâi pricină pentru care Biserica lui Dumnezeu săvârșește pomenirea sufletelor. În al doilea rând, este cu cale să se facă sâmbăta pomenirea sufletelor, pentru că mâine are să se prăznuiască a doua venire a lui Hristos; prin aceasta Biserica înduplecă pe înfricoșătorul și dreptul Judecător, ca să aibă față de suflete obișnuita Sa milă și să le așeze întru desfătarea cea făgăduită.

Într-adevăr, cea mai de pe urmă faptă a lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră va fi **cercetarea vieții noastre** de către dreptul Judecător; iar prin pomenirea ei, Biserica înfricoșează pe oameni spre a săvârși cu ușurință nevoințele postului.

Sâmbăta facem totdeauna pomenirea sufletelor celor adormiți, căci sâmbăta înseamnă în limba ebraică **odihnă**. Așadar, facem în ziua de odihnă a zilelor, rugăciuni pentru cei care au murit, deoarece ei s-au odihnit de toate lucrurile pământești și de toate celelalte. Iar pomenirea lor s-a rânduit să se facă în fiecare sâmbătă.

Dumnezeieștii Părinți, cunoscând că parastasele, pomenile și liturghiile făcute pentru răposați aduc acestora mare ușurare și folos, au poruncit ca Biserica să le facă și aparte, și de obște. Ei au primit, după cum s-a spus, această poruncă de la Sfinții Apostoli, precum zice și **Dionisie Areopagitul**.

Că slujbele făcute pentru suflete le sunt de folos se vede între multe altele și din istoria **Sfântului Macarie**. Sfântul Macarie a găsit pe când mergea pe drum o căpățână uscată a unui elin păgân și a întreat: Oare, păgânii vreodată au oarecare mângâiere în iad? Căpățâna a răspuns: Au, părinte, mare ușurare când te rogi tu pentru cei răposați. Marele Macarie, rugându-se lui Dumnezeu, a făcut aceasta pentru că dorea să știe dacă slujbele pentru cei mai dinainte adormiți sunt de vreun folos acestora.

Dar și **Sfântul Grigorie Dialogul** a mântuit, prin rugăciunile sale, pe împăratul Traian. Dumnezeu însă i-a spus să nu se mai roage niciodată pentru păgâni. Mai mult, după cum se istorisește, împărăteasa Teodora, prin rugăciunile sfinților

și mărturisitorilor bărbați, a scos din chinurile iadului și a mântuit pe urătorul de Dumnezeu Teofil.

Și **Grigorie Teologul**, în cuvântul rostit la moartea fratelui său Chesarie, arată că sunt de ajutor pomenile făcute pentru cei răposați. Iar **marele Hrisostom** (n. Ioan Gură de Aur), în tâlcuirea la Epistola către Filipeni, spune astfel:

” Să purtăm grijă de folosul celor care au răposat. Să le dăm lor ajutorul ce li se cuvine, adică milostenii și prinoase, căci aceasta le aduce ușurare, mare câștig și folos. În adevăr, nu s-au legiuit acestea în zadar și la întâmplare și nici n-au fost predate Bisericii lui Dumnezeu fără rost de preînțelepții ucenici ai Domnului, ca preotul să facă pomenire la înfricoșătoarele Taine de cei în credință adormiți”.

Și iarăși zice:

” La împărțeala averii tale, testamentul tău să aibă împreună-moștenitor cu copiii și rudele tale și numele dreptului Judecător, iar pomenirea săracilor să nu fie dată la o parte. Eu sunt chezaș de folosul ce-l vei avea”.

Marele Atanasie spune:

” Chiar dacă s-ar risipi în aer cel săvârșit în credință, nu înceta de a aprinde la mormânt candelă și lumânări, chemând în ajutor pe Hristos Dumnezeu. Candelă și lumânările sunt primite de Dumnezeu și aduc multă răsplată: dacă mortul a fost un păcătos, ca să-i dezlege păcatele; dacă a fost un om drept, ca să se facă adăugire de răsplată; iar dacă a fost poate cineva străin și sărac, și nu are pe nimeni care să-i poarte de grijă întru acestea, atunci Dumnezeu, Care este drept și iubitor de oameni, va da pe deasupra și aceluia din pricina sărăciei, în chip potrivit, milă după cum Însuși știe. De altfel și cel care aduce prinoase pentru unii ca aceștia ia parte împreună cu ei la răsplată, ca unul ce a arătat dragoste pentru mântuirea aproapelui, că și acela care unge cu mir pe altul, el mai întâi miroase frumos. Și, dimpotrivă, cei care nu îndeplinesc făgăduințele și legămintele făcute de cei morți vor fi negreșit osândiți”.

După cum spun dumnezeieștii Părinți, **sunt de folos celor morți toate cele ce se fac pentru ei până la a doua venire a lui Hristos și mai cu seamă aceluia care au săvârșit puține fapte bune în timpul când erau printre cei vii**. Și cu toate că dumnezeiasca Scriptură îngrozește uneori, după cum se și cuvine, spre îndreptarea celor mulți, totuși, în mare parte, iubirea de oameni a lui Dumnezeu biruiește.

În adevăr, dacă în balanță se va găsi că sunt egale faptele bune cu cele rele, atunci biruiește **iubirea de oameni a lui Dumnezeu**; iar dacă talerul cu fapte bune atârână mai puțin, și atunci biruiește **marea Lui bunătate**. (Va urma)

(Sursa: *Triodul*, Cuvânt la sâmbăta lăsatului sec de carne, sâmbăta în care se face pomenirea de obște a celor adormiți)